

De Scopes Rechtszaak

Bron: http://www.wayoflife.org/free_ebooks/downloads/Lying_Evolutionary_Art.pdf

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Dit is het laatste deel van een 12-delige reeks “Liegende evolutionaire kunst”:
http://www.verhoevenmarc.be/liegende_kunst.htm

De Scopes Rechtszaak (Scopes Trial)¹ van 1925 is een belangrijk evolutionair icoon, dat zozeggd bewijst dat evolutie gewonnen heeft over de Bijbel en het Christendom, maar de manier waarop het op typische wijze gepresenteerd wordt, is een mythe. Zo is de Hollywoodfilm uit 1960, *Inherit the Wind*, met Spencer Tracy, een goedkoop propagandaproduct. De film was gebaseerd op een 1955-toneelstuk van Jerome Lawrence en Robert E. Lee. (Zie de filmposter rechts).

In *History of Modern Creationism*, merkte dr. Henry Morris op: “het Scopes Trial was de grote evolutionaire triomf ...” (p. 76).

Toen dr. Morris zes weken besteedde aan het geven van lezingen over creationisme in Nieuw Zeeland in 1973, zonden de door de overheid gecontroleerde televisiestations herhaaldelijk *Inherit the Wind* uit (*History of Modern Creationism*, p. 77).

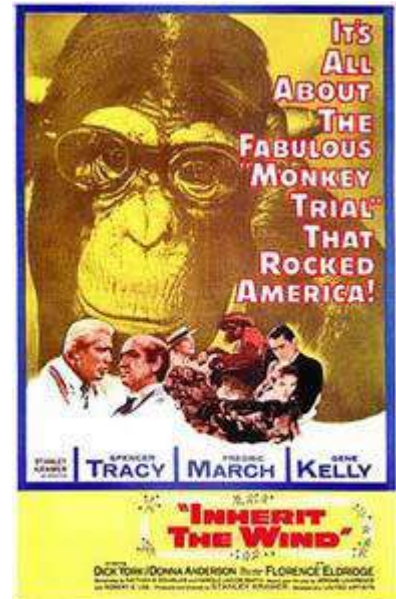
Tijdens het Kansas School Board debat over evolutie in 1999, pronkten evolutionisten met *Inherit the Wind* als brainwasher.

“Die zelfde zomer paste het belangrijkste theater in Kansas City snel zijn agenda aan om het stuk te brengen en het te gebruiken als een echt educatief middel. Kansas University importeerde Hollywoodacteurs om een hoog toegankelijke versie op te voeren van het stuk. High school wetenschapsleraars in Kansas vertoonden de film in hun klassen als een voorbeeld van het soort oppositie die de wetenschap krijgt. En journalisten van alle media gebruikten het stuk als een sjabloon waarmee zij hun typisch inaccuraat en dikwijls lasterlijke verslagen opsmukten” (Jack Cashill, *Hoodwinked: How Intellectual Hucksters Have Hijacked American Culture*, p. 189).

De Scopes Rechtszaak werd gevoerd om na te gaan of John Scopes schuldig was aan het onderwijzen van evolutie in een openbare schoolklas, tegen de staatswet van Tennessee. (De wet verbood elke door de staat gefinancierde onderwijsinstelling “elke theorie te onderwijzen die het verhaal van Goddelijke Schepping van de mens, zoals geleerd in de Bijbel, ontkent, en in plaats daarvan onderwijst dat de mens afstamt van een dier van lagere orde”.

De rechtszaak werd opgezet als een showcase door de American Civil Liberties Union om de Bijbel van een positie van gezag in de Amerikaanse maatschappij te ontronen. Dit was een belangrijke mijlpaal in ’s mensen eindtijdse furie tegen de Almachtige God en Zijn heilige wet (Psalm 2:1-3).

“Het idee van het Scopes Monkey Trial van 1925 in Dayton, Tennessee, schijnt beraamd te zijn in New York door ambtenaren van het American Civil Liberties Union (ACLU). Hun verdediger, de beroemde Clarence Seward Darrow, werd betaald door het ACLU en leden van de Ame-

¹ Het *Scopes Trial* - formeel gekend als *The State of Tennessee versus Scopes*, en informeel gekend als het *Scopes Monkey Trial* - was een Amerikaanse rechtszaak, in 1925, waarbij een middelbare-school-biologieleeraar John Scopes beschuldigd werd van overtreding van de 'Butler Act' van de staat die het onwettig maakte evolutie te onderwijzen. Scopes werd wel schuldig bevonden, maar het verdict werd 'overturned' door een formeel foutje en hij werd nooit meer voor de rechtbank gebracht. (Wiki).

rican Association for the Advancement of Science. Het ACLU plaatste in de Tennessee-kranten een oproep voor een leraar die de 1925-wet tegen het onderwijzen van evolutie zou willen overtreden” (Michael Pitman, *Adam and Evolution*, p. 99).

Clarence Darrow was een profane, vrouwenversierder die elke goedkope truc wilde gebruiken om een schuldige te verdedigen. (Darrow werd in Californië verboden zijn praktijk uit te oefenen)

Maar Darrow werd niet louter geselecteerd omdat hij een slimme advocaat was. Hij was een toegewijd darwiniaan, een atheïst die zei: “I don’t care about the book above”. De wekelijkse samenkomsten van de Evolution Club vonden plaats in zijn huis in Chicago. De portretten van zijn helden die de muren decoreerden van zijn kantoor, bevatte ook dat van Karl Marx (Hal Higdon, *The Crime of the Century*). Een jaar vóór het Scopes Trial, had Darrow de rijke 19-jarige killers Nathan Leopold en Richard Loeb verdedigd die toegaven een 14-jarige Bobby Franks vermoord te hebben gewoon voor “een soort van pure liefde voor opwinding”. Deze jonge mannen zeiden: “het was gewoon een experiment. Dit is voor ons net zo makkelijk te rechtvaardigen als de entomoloog die een kever spietst op een speld” (Higdon). Leopold and Loeb waren atheïstische darwinisten, erg beïnvloed door de “God is dood”-filosoof Frederick Nietzsche en door Darwins voornaamste Duitse discipel Ernst Haeckel. Leopold zei: “Er is geen verschil tussen de dood van een mens en de dood van een hond” (Higdon). Alhoewel de jonge mannen grinnikten doorheen de rechtszaak en absoluut geen berouw toonden voor hun smerige daad, redde Darrow hen van de doodstraf met de filosofie van darwinistische determinatie en natuurlijke selectie. In zijn slottoespraak ontkende Darrow de “oude theorie” dat de mens een vrije wil heeft en aansprakelijk is voor zijn daden, welke theorie hij “baarbaars en wreed” noemde, en riep op tot haar vervanging door een nieuwe, verlichte zienswijze van de moderne wetenschap, namelijk dat “menselijke wezens machines zijn die geheel bepaald worden door erfelijkheid en milieu” (John West, *Darwin Day in America*, p. 46). Hij schilderde Leopold en Loeb zelfs af als slachtoffers van de tragedie, omdat zij Bobby alleen maar doodden “omdat zij op die manier waren gemaakt”.

Als de darwiniaanse theorie juist zou zijn, dan zou Darrow deze deterministische filosofie terecht extrapoleren, en Leopold en Loeb zouden gelijk hebben wanneer ze de moord van een menselijk wezen zouden vergelijken met het spietsen van een kever op een speld. Kan een aap een morele keus maken? Als de mens louter een geëvolueerde bacterie is, dan zou er onmogelijk een ultieme betekenis zijn van het leven of een absolute basis voor blaam en bestraffing. Zijn termieten moreel aansprakelijk als zij de structuur van een houten huis verzwakken tot het instort, waardoor de bewoners gedood worden?

Aan de andere kant van het Scopes Trial was er William Jennings Bryan, een drievoudig presidentskandidaat en uitgesproken verdediger van de Bijbel, die assisteerde bij de gerechtelijke vervolging.

Het proces was een grote mediagebeurtenis. Er werd verslag over gegeven door meer dan 200 reporters die ongeveer twee miljoen woorden schreven. Vijfenzestig telegrafisten “verzonden meer woorden naar Europa en Australië dan er ooit tevoren getelegrafeerd werden voor enig Amerikaans evenement” (R.M. Cornelius, *Scopes: Creation on Trial*, p. 10). Het was het eerste proces dat nationaal op de radio werd uitgezonden (door station WGN in Chicago).

De meeste verslaggeving was erg bevooroordeeld tegen het creationisme. Het was “specifiek ontworpen om het creationisme te verwoesten en ook de fundamentalistische revival die zijn climax bereikte in de tijd van deze mediagebeurtenis” (Morris, p. 70). Wanneer gevraagd werd waarom hij nooit de proceszittingen bijwoonde, antwoordde een reporter: “O, ik moet niet weten wat er gebeurt; ik weet wat mijn krant wil dat ik schrijf” (Warren Allem, *Backgrounds of the Scopes Trial*, p. 92). Het typische beeld dat geportretteerd werd van William Jennings Bryan was dat van een oprechte maar mompelende, niet erg intelligente man, maar dat is nonsens. Bryan werd “The Great Commoner” (de grote gewone man) genoemd omdat hij een hart had voor de gewone man en wegens zijn gave om waarheid op een eenvoudige manier over te brengen, maar hij was tegelijk een erg intelligent en leergierig man.

Het boek *In His Image* (1922) bevat de James Sprunt lezingen die Bryan gaf aan het Union Theological Seminary. De uitnodiging om deze prestigieuze lezingen te geven is een bewijs van Bryans

intellectuele gestalte. Voorgaande lezingen werden gegeven door zulke mannen als Gresham Machen en G. Campbell Morgan. Bryan gaf een zorgvuldig beredeneerde presentatie van zulke kwesties als het bestaan van God, de goddelijke inspiratie van de Bijbel, en de ziel van de mens. Als deze lezingen erop worden nagelezen wordt het duidelijk dat hij een intelligent, belezen man was.

In zijn bespreking van het darwinisme, deed Bryan de volgende observatie:

“Maar de darwiniaanse doctrine is gevaarlijker omdat ze bedrieglijker is. Ze geeft iemand de permissie te geloven in een God, maar duwt de scheppende handeling zo ver weg dat eerbied voor de Schepper - zelfs geloof in Hem - waarschijnlijk verloren gaat” (*In His Image*, p. 90).

Dit is een schitterende observatie.

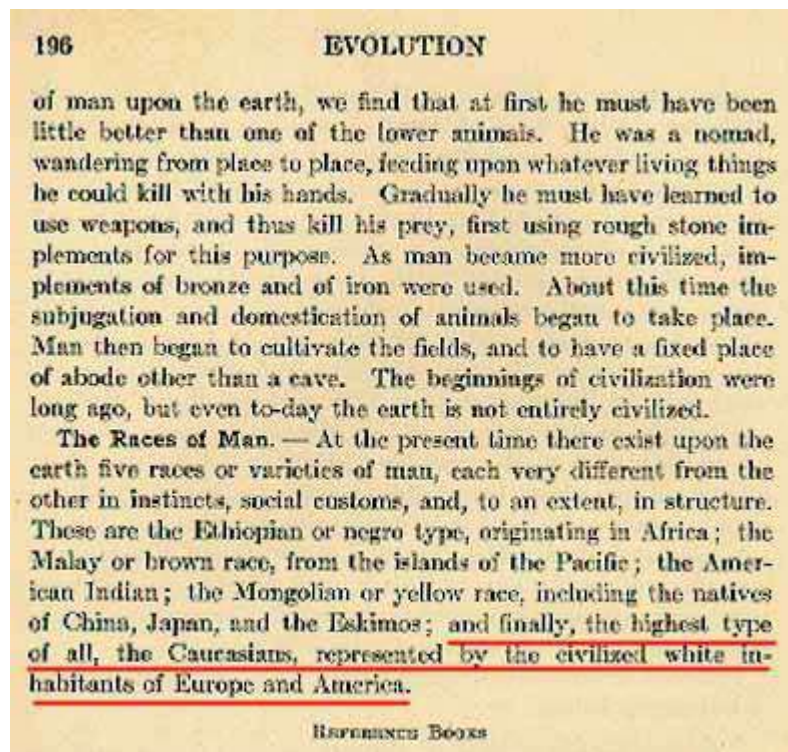
Het is vanzelfsprekend dat Brian Darwins twee belangrijkste werken had gelezen en ze had begrepen. Zijn kritiek was verwoestend. Beschouw dit:

“Darwin gebruikt geen feiten; hij gebruikt conclusies, betrokken van gelijkenissen. Hij bouwt op veronderstellingen, waarschijnlijkheden en gevolgtrekkingen, en vraagt de acceptatie van zijn hypothese ‘niettegenstaande het feit dat tot hiertoe geen verbindende links werden ontdekt’. Hij brengt een hypothese die, indien ze waar zou zijn, steun zou vinden op elke vierkante voet van het aardoppervlak, maar ze vindt in feite nergens steun” (*In His Image*, p. 91).

Bryan beschreef perfect de leegheid van Darwins argumenten.

De reden waarom Bryan in zijn dagen zo gehaat werd door evolutionisten was omdat zijn argumenten tegen het darwinisme effectief waren. Hetzelfde was waar voor Samuel Wilberforce vóór hem.

Ook een belangrijke reden waarom Bryan tegen het darwiniaanse evolutionisme was, was het racisme en de sociale destructiviteit ervan. Het biologieleerboek dat gebruikt werd door John Scopes, *Hunter's Civic Biology*, was venijnig racistisch en promoveerde eugenetica (raciale zuivering).

Hunter's Civic Biology 1914, blz. 196 (uitsnede)

Hunter beweerde dat het blanke ras (“Caucasians”) “het hoogste type van alle” vertegenwoordigde (zie onderstreping in plaatje hierboven). Het volgende is een uittreksel uit het boek dat de ACLU verdedigde in 1925:

“Indien zulke mensen [achterlijken, epilepsielijders, enz.] lagere dieren zouden zijn, dan zouden we ze waarschijnlijk doden om te vermijden dat ze zich zouden vermenigvuldigen. De mensheid zal dit niet toestaan, want wij hebben de remedie om de seksen in gestichten of andere plaatsen

te scheiden en op verscheidene manieren gemengd huwelijk en de mogelijkheid van het bestendigen van zo'n laag en gedegeneerd ras te vermijden”.

Terzelfdertijd echter maakte Bryan een ernstige fout door vast te houden aan de day/age theorie en zo de deur open liet voor de mogelijkheid van miljoenen jaren van tijd voor het scheppingsgebeuren.

“Mogelijk de ernstigste vergissing van Bryan was herhaaldelijk te beweren dat hij een volledig vertrouwen had in de onfeilbare Schrift, maar dat hij dan toch, bij de geologische kwestie, zijn vertrouwen gaf aan de day/age² theorie. Hij was hiervoor gewaarschuwd door George McCready Price. Darrow, uiteraard, deed daar zijn voordeel mee en maakte het idee belachelijk van mensen die beweren te geloven dat de Bijbel geïnspireerd is terwijl zijn betekenis zo flexibel was dat men hem kon laten zeggen wat men wilde” (Morris, *The History of Modern Creationism*, p. 73).

Alhoewel evolutionisten Bryan en alle bijbelgelovigen wilden portretteren als onwetend volk, blinde volgelingen van een mythische religie, waren het eigenlijk de evolutionisten op het proces die mythen introduceerden in het gerechtelijke verslag, en later zou blijken dat zij complete dwazen waren (alhoewel ik dat nooit gepubliceerd heb gezien in de verslagen van de mainstream media).

De Nebraskamens³ en de Piltdownmens³ werden genoemd in schriftelijk beëdigde verklaringen van “expert getuige” Fay-Cooper Cole en Horatio Newman (professoren aan de Universiteit van Chicago), en rechter Raulston stond toe dat hun verslagen opgenomen werden in het gerechtelijke verslag op 20 juli 1925.

Deze zogenaamde aapmensen werden aangeboden als bewijs voor evolutie.

De Nebraskamens⁴ werd aangekondigd in 1922 door Henry Osborn, president van het American Natural History Museum. In juni van dat jaar publiceerde het populaire en invloedrijke *Illustrated London News* een twee pagina's grote tekening van de Nebraskamens, in samenwerking met Grafton Elliot Smith van het British Natural History Museum. De tekening beeldt meneer en mevrouw Nebraskamens af. Zij zijn voorover gebogen en naakt, menselijk in lichaam maar nogal aapachtig in het gelaat. De ruwe holbewoner houdt een knuppel vast terwijl zijn “vrouw” een klein dier vasthoudt terwijl ze naar de man kijkt met een domme expressie op haar onaantrekkelijke aapachtige gezicht. Een paar maanden vóór het Scopes Trial schreef Henry Osborn dat de Nebraskamens “een heel kleine hoeveelheid maar onweerlegbare bewijzen constitueert dat de aapmens van Azië naar Noord-Amerika zwierf” (*The Forum*, mei 1925).

Het draaide echter anders uit, namelijk dat de Nebraskamens gebaseerd was op één enkele tand waarvan men later ontdekte dat die van een varken was, en niet eens een uitgestorven varken!

Zoals met de Piltdownmens⁵ bleek deze missing link een complete hoax (bedrog) te zijn. Bijgewerkte fragmenten van een 500 jaar oude menselijke schedel, een orang-oetan kaaksbeen en een paar chimpanseetanden die “ontdekt” werden in de Piltdown grindput in Sussex in 1912 werden geaccepteerd door experts aan het British Museum, en elders, als zijnde van een oude aapmens. Hij kreeg de wetenschappelijke naam van *Eoanthropus dawsoni* (“Dawson's mens van de dageraad”), ter ere van zijn ontdekker Charles Dawson (die zich waarschijnlijk aan de hoax had bezondigd). Veertig jaar lang werd de Piltdownmens over de hele wereld verkondigd als een belangrijk bewijs van evolutie, en dat moest bijbelgelovigen het zwijgen opleggen. Een plaasteren reconstructie kreeg een prominente plaats in het British Museum of Natural History. Tekeningen, schilderijen en beelden van de Piltdownmens vermenigvuldigden zich snel. Deze van Louis Rutot, getiteld “Mens van Sussex” beeldde de Piltdownmens af als een aapmens (half aap, half menselijk hoofd op een harig menselijk lichaam) die een stuk ruw gereedschap maakt. De Piltdownmens werd opgenomen in leerboeken, beschreven in encyclopedieën, vertegenwoordigd in museums, geïntroduceerd als bewijs in het Scopes Trial, en besproken in honderden artikels en wetenschappelijke papers. Arthur Woodward van het British Museum, besteedde een heel boek, *The Earliest Englishman*, aan

² Day/age theorie: de theorie die voor elke scheppingsdag een lange periode (meestal miljoenen jaren) toekent.

³ Zie http://www.verhoevenmarc.be/liegende_kunst.htm.

⁴ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/nebraska.pdf>.

⁵ Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/piltdown.pdf>.

Pitldown. Uiteindelijk in 1953, annonceerde het British Museum dat van de “fossielen” bewezen werd dat ze gekunsteld waren.

Alhoewel het Scopes Trial werd gewonnen door de creationisten (John Scopes pleitte schuldig aan het onderwijzen van evolutie tegen de wet van de staat in), en alhoewel het bewijs voor evolutie geïntroduceerd op het proces vals leek, had het proces het dramatische effect van het bevorderen van evolutie en het intimideren van christenen.

“Menigten normale christenen capituleerden voor theïstische evolutie, en zelf zij die hun geloof in schepping behielden trokken zich terug uit de arena van het conflict” (Morris, *The History of Modern Creationism*, p. 74).

De rol van het ACLU in het Scopes Trial kon tellen. Waar men in 1925 procedeerde om de evolutieleer toe te staan in Amerika's openbare scholen, zich voorwendend dat zij enkel vrijheid van meningsuiting in het onderwijs wilden verkrijgen, heeft men in 2000, in de zaak *Kitzmiller v. Dover*, geprocedeerd om de leer van een alternatief op evolutie (intelligent design) TEGEN TE GAAN.

De back cover van Jonathan Wells' *The Politically Incorrect Guide to Darwinism and Intelligent Design* stelt:

“Waarom veranderde het ACLU haar positie van het verdedigen van het recht op vrije meningsuiting voor darwinisten, tot het doen zwijgen van hun opponenten? Jonathan Wells onthult dat, voor hedendaagse darwinisten, er blijkbaar geen andere keus is dan: óf niet in staat te zijn de groeiende uitdagingen van wetenschappers af te weren, óf mee te dingen met theorieën die beter aangepast zijn aan het hedendaags bewijsmateriaal. Het darwinisme - zoals marxisme en freudianisme voordien - is niet geschikt om te overleven”.

